

**ΕΤΗΣΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
& ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ Δ.Σ.
κ. ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΔΟΝΤΑ**

**Βόλος
22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014**

Αγαπητές κυρίες και κύριοι,

Κινδυνεύει να γίνει μονότονη η εισαγωγική αναφορά, στην Γενική μας Συνέλευση, ότι η οικονομία συνεχίζει να υφίσταται την πίεση της ύφεσης, για μία ακόμη χρονιά, δοκιμάζοντας αντοχές, προκαλώντας περαιτέρω φθορά, διευρύνοντας το οικονομικό και κοινωνικό περιθώριο.

Ασφαλώς, η εικόνα, που παρουσιάζουν οι δημοσιονομικοί δείκτες, παραπέμπουν σε εξελίξεις, που καταγράφουν μοναδικές θετικές επιδόσεις.

Με δεδομένο, μάλιστα, ότι για πρώτη φορά, μετά από πολλές δεκαετίες, η οικονομία καταγράφει πρωτογενές δημοσιονομικό πλεόνασμα, μπορούμε να πούμε ότι οι θυσίες των φορολογούμενων πολιτών αποκτούν αντίκρισμα, αλλά και ουσιαστικό νόημα, αφού η χώρα αποκτά ένα σοβαρό διαπραγματευτικό επιχείρημα.

Παράλληλα, το 2013 ο ρυθμός της ύφεσης περιορίστηκε σε σύγκριση τόσο με το 2012 όσο και με την πρόβλεψη στις αρχές του τρέχοντος έτους. Ανάλογη εκτίμηση διατυπώνουν τώρα και οι περισσότεροι διεθνείς οργανισμοί.

Οι διαπιστώσεις αυτές είναι ιδιαίτερα θετικές.

Όμως, για την διάχυσή τους μέσα στην πραγματική οικονομία θα χρειαστεί χρόνος και περαιτέρω προσπάθειες, για να μπορέσουν να αποδώσουν σημαντικά αποτελέσματα.

Άλλωστε, η υφή των αποτελεσμάτων στο δημοσιονομικό πεδίο είναι η βάση πάνω στην οποία χτίζονται οι θετικές επιδόσεις της πραγματικής οικονομίας. Η σημερινή μας κατάντια προέρχεται ακριβώς από το γεγονός ότι αυτή η σχέση δεν έγινε έγκαιρα κατανοητή.

Άρα, τα αρχικά κρίσιμα ερωτήματα περί της παραμονής μας ή όχι στην ευρωζώνη στερούνται πλέον ουσιαστικού ενδιαφέροντος, το υψηλό οικονομικό και κοινωνικό τίμημα, που καταβάλαμε για την διάσωση της οικονομίας έχει πραγματικό αντίκρισμα και η χώρα σημειώνει μεγάλη

πρόοδο, όσον αφορά την αποκατάσταση των οικονομικών και χρηματοπιστωτικών της ισορροπιών.

Αυτό σημαίνει, ότι το επίπεδο, που πάνω του μπορεί να οικοδομηθεί το νέο οικονομικό πρότυπο, στεριώνει, αποκτά σταδιακά υγιή χαρακτηριστικά, και πείθει ότι μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία για την ανάκαμψη και την ανάπτυξη της οικονομίας.

Για να συμβεί, όμως, αυτό χρειάζονται σοβαρές αποφάσεις, ξεκάθαρες κατευθύνσεις και αποτελεσματικές πολιτικές.

Σοβαρές αποφάσεις, που θα ιεραρχούν τις κλαδικές και τομεακές προτεραιότητες, που μπορούν να στηρίξουν τον δρόμο προς την ανάπτυξη.

Ξεκάθαρες κατευθύνσεις, ώστε η εστίαση των οικονομικών δυνάμεων της χώρας να παίρνει αποστάσεις από την παθολόγνα εσωστρέφεια και να προσανατολίζεται στις διεθνείς αγορές.

Αποτελεσματικές πολιτικές, οι οποίες θα στηρίζουν τους λεγόμενους διεθνώς εμπορεύσιμους κλάδους, δηλαδή την γεωργία, την βιομηχανία, τον τουρισμό και την ναυτιλία, που είναι οι μόνοι που έχουν την δυνατότητα της δημιουργίας νέου πλούτου και εισοδήματος, της εξισορρόπησης του ισοζυγίου πληρωμών, της αύξησης της απασχόλησης.

Χρειαζόμαστε, με άλλα λόγια, μία εθνική συμφωνία για να βγάλουμε μπροστά, την εξωστρεφή και παραγωγική εικόνα της χώρας, που άλλωστε, στο διεθνοποιημένο περιβάλλον, που ζούμε, είναι μονόδρομος για την επιβίωση της χώρας.

Να εξηγούμαι: Δεν μιλάω για προστασία. Μιλάω για την αποκατάσταση των όρων εκείνων, που θα μας επιτρέψει να δουλεύουμε όπως και οι ανταγωνιστές μας, για να μπορούμε να πουλάμε σε ανταγωνιστικές τιμές στις ξένες αγορές.

Είναι ανάγκη άμεση να συμβεί αυτό, γιατί με τους σημερινούς εξοντωτικούς όρους, που λειτουργεί η παραγωγή έχουν διαβρωθεί ακόμη και οι πλέον αυτονόητες παραδοχές.

Και θέλω να είμαι σαφής.

Μία από τις θετικές εξελίξεις του προγράμματος της δημοσιονομικής προσαρμογής είναι και το γεγονός, ότι για πρώτη φορά εδώ και πάνω από 45 χρόνια, καταγράφεται το 2013 αρνητικός πληθωρισμός.

Η εξέλιξη αυτή θα έπρεπε να υποδηλώνει ότι οι τιμές ανταποκρίνονται πλέον στον περιορισμό της ζήτησης και του κόστους εργασίας και οδηγούμαστε σε βελτίωση του πραγματικού διαθέσιμου εισοδήματος.

Τι συμβαίνει, ωστόσο, στην πραγματικότητα?

Οι τιμές επηρεάζονται σχεδόν οριακά από τον αρνητικό πληθωρισμό διότι με εξαίρεση το κόστος εργασίας όλα τα υπόλοιπα κόστη, τα οποία επηρεάζουν την τιμή του προϊόντος κάθε άλλο παρά μειώνονται:

- Το κόστος της ενέργειας, παρά το γεγονός ότι όλοι αναγνωρίζουν πως είναι καταστροφικά υψηλό ουδενία πρωτοβουλία εντοπίζεται για την ουσιαστική μείωσή του. Σημειώστε ότι είναι ακόμη και τρεις φορές υψηλότερο απ' ό,τι ισχύει στους γείτονες και ανταγωνιστές μας. Προφανώς είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθεί ότι η ενέργεια επιβαρύνει σημαντικά την τιμή και την ανταγωνιστικότητα του προϊόντος, και ότι η ελληνική εξαγωγική βιομηχανία πληρώνει την ακριβότερη ενέργεια της Ευρώπης.
- Καθ' όλη την διάρκεια της κρίσης, η αγωνία να διασωθεί το κράτος προκάλεσε αμέτρητες θυσίες, που υπακούουν στην λογική του πανικού: **«Έσοδα να είναι, απ' όπου να είναι, και με ό,ποιο κόστος»**. Σε όλο τον γνωστό κόσμο, η φορολογία επί των επιχειρήσεων επιβάλλεται στα κέρδη τους. Ο κανόνας αυτός έχει πλήρως καταργηθεί στην χώρα μας και η βιομηχανία επιβαρύνεται με απίθανους φόρους, που επιβάλλονται στο κεφάλαιο, δηλαδή στον κεντρικό πυλώνα που κρατάει όρθια την επιχειρηματική δραστηριότητα. Με άλλα λόγια, μέσα στον ορυμαγδό της απουσίας ρευστότητας οι επιχειρήσεις είναι υποχρεωμένες να χρεώνονται για να ικανοποιήσουν απίθανες, έκτακτες και καταστροφικές φορολογικές επιβαρύνσεις.
- Η Ελλάδα ανήκει στις χώρες – μέλη του ΟΟΣΑ με το υψηλότερο μη μισθολογικό κόστος. Και για να γίνω περισσότερο σαφής, εννοώ ότι

οι επιχειρήσεις που είναι συνεπείς στις υποχρεώσεις τους στα ασφαλιστικά ταμεία, εδώ και χρόνια σηκώνουν ένα μεγάλο βάρος της κοινωνικής πολιτικής, που αρνούνται να σηκώσουν οι εισφοροφυγάδες, με τις πλάτες και την ανοχή του κράτους, μέχρι χτές. Αντί, ωστόσο, να πάμε σε λύσεις άμβλυνσης του προβλήματος, όπως συχνά ανακοινώνεται, ώστε να ανακουφιστούν οι συνεπείς, οι ασφαλιστικές εισφορές συνεχίζουν να βαδίζουν την ανηφόρα.

- Σε μία σειρά προϊόντων ελαστικής ζήτησης, με μόνο στόχο την αύξηση των εσόδων, επιβλήθηκαν ειδικοί φόροι κατανάλωσης αυξάνοντας την τιμή του προϊόντος, μειώνοντας την ανταγωνιστικότητά τους και περιορίζοντας την αξία του εισοδήματος.
- Το κόστος μεταφοράς και διέλευσης των προϊόντων βρίσκονται, μετά και τις τελευταίες ρυθμίσεις, σε ελεύθερη πτήση. Είτε μετακινούνται στην εγχώρια αγορά προς κατανάλωση είτε προωθούνται σε αγορές του εξωτερικού, φορτώνονται, σταδιακά, με μεταφορικά κόστη, τα οποία είναι πλέον δύσκολο να απορροφήσουν και να υπερασπιστούν.
- Το κόστος του χρήματος, σε μία περίοδο ανύπαρκτης ρευστότητας, είναι εξαιρετικά υψηλό, αν και πολλές φορές, οι επιχειρήσεις είναι το τελευταίο που εξετάζουν και είναι κατανοητός ο λόγος. Όταν η πιστωτική επέκταση είναι αρνητική το κόστος έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Εδώ και τρία χρόνια, έχει αναπτυχθεί μία επικοινωνιακή καταιγίδα για χρηματοδοτικά εργαλεία, που θα έλυναν ένα μέρος της ανύπαρκτης ρευστότητας. **Ακόμη τα περιμένουμε.**

Επιτρέψτε μου να σημειώσω ότι τα κόστη που σας παραθέτω είναι ενδεικτικά. Δηλαδή, έχουμε που συμβάλλουν στην διάλυση του μύθου του αποτελεσματικού μικρού πληθωρισμού. Όλα μαζί δημιουργούν ένα σχεδόν αδιαπέραστο τείχος κόστους, που το υφίσταται το εισόδημα του καταναλωτή και η ανταγωνιστικότητα του προϊόντος.

Και τελικά, μετά από αυτά, το ερώτημα είναι εύλογο: εξακολουθεί η ανάπτυξη της εγχώριας παραγωγικής δραστηριότητας να είναι ακόμη στις βασικές επιλογές για την ανάκαμψη της οικονομίας, της απασχόλησης και του εισοδήματος ?

Το αναφέρω με έμφαση, διότι μοιάζει να έχουμε αποδεχτεί παθητικά, ότι η βιομηχανική δραστηριότητα, μπορεί να λείπει από το κάδρο των εξελίξεων, μιας ***και δεν παράγουμε, όπως συνηθίζει να λέγεται, τίποτε***.

Πιστεύω ότι δεν είμαι ο μόνος αποδέκτης αυτής της ανοησίας. Όλοι μας την ακούμε.

Ε, λοιπόν, η αλήθεια είναι τελείως, διαφορετική:

- Η βιομηχανία συμβάλλει στη δημιουργία προστιθέμενης αξίας στην οικονομία κατά 15,5% (28,4 δισ. ευρώ) –περισσότερο από κάθε άλλο κλάδο.
- Η βιομηχανία, ακόμη και σήμερα, με την τεράστια αιμορραγία, απασχολεί το 16,6% όλων των, προσφέροντας σταθερή δουλειά με πλήρη καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών, όλο τον χρόνο.
- Η βιομηχανία καταβάλλει το 17,1% των συνολικών αποδοχών όλων των εργαζομένων και αντίστοιχα συνεισφέρει στα ασφαλιστικά ταμεία.
- Οι μεγαλύτερες μεταποιητικές επιχειρήσεις καταβάλλουν έως και διπλάσιο μισθό από τις μικρές επιχειρήσεις και έως και 50% ψηλότερους μισθούς από τον μέσο μικτό μισθό που καταβάλλεται σε ασφαλισμένους του ΙΚΑ.
- Οι επιχειρήσεις της βιομηχανίας συνεισφέρουν με άνω του 22% στα έσοδα του ΙΚΑ.
- Οι εξαγωγές προϊόντων ανέρχονται σε αξία όσο τα συνολικά έσοδα από εισπράξεις υπηρεσιών κυρίως τουρισμό και την ναυτιλία.
- Η συντριπτική πλειοψηφία των εξαγωγών, ακόμα και γεωργικών προϊόντων και πρώτων υλών, αφορά σε προϊόντα με κάποιο ποσοστό μεταποίησης.

Και θέλω να υπογραμμίσω, πως, παρά το γεγονός ότι αντιμετωπίζεται μόνιμα με αδιάφορο τρόπο, από την Πολιτεία, αλλά και αρκετές φορές εχθρικά από οργανωμένες ομάδες κοντόφθαλμων συμφερόντων, η Βιομηχανία είναι η δραστηριότητα, πάνω στην οποία μπορεί να στηριχτεί μία εξωστρεφής και ανταγωνιστική οικονομία.

Η Βιομηχανία είναι ο τομέας

- με την μεγαλύτερη τεχνολογική πρόοδο και αύξηση της παραγωγικότητας, την οποία διαχέει στο σύνολο της οικονομίας και επομένως εξασφαλίζει βιώσιμη αύξηση του εθνικού εισοδήματος,
- δίνει την ευκαιρία να αναπτυχτούν καινοτόμες υπηρεσίες με υψηλή προστιθέμενη αξία, που αποτελούν εισροές στο παραγόμενο προϊόν,
- δημιουργεί βιώσιμες θέσεις απασχόλησης, που ειδικά αυτή την άχαρη εποχή είναι το πρώτο ζητούμενο για την καταπολέμηση της ανεργίας και της φτώχειας.

Την αναγκαιότητα της βιομηχανικής ανάπτυξης, την διατυπώνει, πλέον, και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, τόσο μέσα από τα επίσημα κείμενά της όσο και μέσα από τους στόχους, που έχουν τεθεί στα πλαίσια της 5^{ης} Προγραμματικής Περιόδου.

Έχει κατανοήσει πλήρως, ότι ο παραγκωνισμός της Βιομηχανίας, για πολλά χρόνια, οδήγησε σε εξασθένηση την ευρωπαϊκή οικονομία και σε καθυστέρηση την ανάπτυξή της.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, που μέχρι πριν μερικά χρόνια δεν διανοούνταν να δηλώσει δημόσια και καθαρά την υποστήριξη μίας ενεργητικής πολιτικής για την Βιομηχανία είναι κατηγορηματική:

No industry – No growth – No jobs.

Δηλαδή, χωρίς την επιστροφή στην βιομηχανία, ούτε ανάπτυξη μπορούμε να αναμένουμε ούτε θέσεις απασχόλησης.

Την λογική της ίδιας ακολουθίας επιβάλλεται να ενστερνιστούμε και μεις, αποφασίζοντας, έγκαιρα, την διαμόρφωση μίας σοβαρής βιομηχανικής πολιτικής, που θα βοηθήσει την χώρα να βρει αναπτυξιακό βηματισμό και διέξοδο στον σημερινό φαύλο κύκλο της ύφεσης.

Και για να μην παρεξηγηθώ θέλω να διευκρινίσω ότι για την παραγωγική κοινότητα, **βιομηχανική πολιτική είναι κάθε τύπος παρέμβασης ή κυβερνητική πολιτική, που επιχειρεί να βελτιώσει το επιχειρηματικό**

περιβάλλον ή να διαφοροποιήσει την οικονομική δραστηριότητα, όσον αφορά σε κλάδους, τεχνολογίες ή έργα, που αναμένεται να δημιουργήσουν καλύτερες προοπτικές οικονομικής ανάπτυξης και κοινωνικής ευημερίας, και της οποίας πολιτικής η απουσία δεν θα συνέβαλε σε ανάλογες παρεμβάσεις

Αγαπητές κυρίες και κύριοι,

Ο Σύνδεσμος Βιομηχανιών Θεσσαλίας & Κεντρικής Ελλάδος εκπροσωπεί το δυναμικότερο τμήμα της περιοχής του και αρνείται να συμβιβαστεί με την ιδέα μίας Ελλάδος χωρίς σύγχρονη βιομηχανική βάση.

Είμαστε εδώ για να βοηθήσουμε κάθε καλή κυβερνητική πρωτοβουλία, που θα αποσκοπεί σε μία επιθετική πολιτική στήριξης της βιομηχανίας μας. Έχουμε ακόμη δυνάμεις, τις εμπιστευόμαστε, μπορούμε να τα καταφέρουμε, με τον ρεαλισμό που διακρίνει τους δημιουργούς.